

ПАРАФІЯЛЬНИЙ ВІСНИК

№ 4 (11)-2011

ВИПУСК НА ПРЕОБРАЖЕННЯ ГНІХ

ПАРАФІЯ СВЯТИХ РІВНОАПОСТОЛЬНИХ КИРИЛА І МЕТОДІЯ
ЧОЛОВІЧИЙ МОНАСТІР «ВОПЛОЧЕНОГО СЛОВА»

вул. Вербова, 12 * 76493 * Крихівці (Долина) * Івано-Франківськ * тел. 77-45-94 * www.pkm.if.ua

СЛОВО ПАРОХА

ЧИТАЙТЕ У ЦЬОМУ НОМЕРІ

ДУХОВНЕ ЧИТАННЯ:
МИСТЕЦТВО МОЛИТВИ
ЗІ ЗБІРНИКА ПОУЧЕНЬ
СВЯТИХ ОТЦІВ

2 стор.

РУБРИКА о. Романа ВЛАШИНА
“БОЖІ ЗАПОВІДІ
ПОТРІБНО ЗНАТИ”

3 стор.

МВС БЕРЕ АКТИВНУ
УЧАСТЬ У СДМ

4-5 стор.

ЛІТНІ ТАБОРИ:
НАВЧИ НАС,
ВЕЛИКИЙ ПАПО,
ЯК ЖИТТЯ ПРОЖИТИ
СВЯТО

6-7 стор.

Дорогі друзі у Воплоченому Слові! Незважаючи на масу літніх заходів, ми встигли підготувати для Вас новий випуск нашого Парафіяльного вісника. Його ми присвятили темам літніх заходів (християнським таборам, Всесвітньому Дню Молоді) та празнику Господнього Преображення.

Глянемо спочатку на **Таїнство Преображення**, а відтак побачимо як **Господь прагне «преобразити» кожного з нас у житті, преображаючись перед своїми учнями на горі Тавор.**

Преображення на горі Тавор є унікальним моментом з життя Ісуса Христа. Господь об'являється своїм учням – Петрові, Якову та Йоанові – не просто як людина, але як Син Божий, як Бог. Учні мають нагоду споглядати Його Божу природу, яку Він їм відкриває. **Святий Йоан Дамаскин**, пояснюючи це таїнство, вчить, що Христос узяв із собою **Петра**, щоб той, який прилюдно визнав Христове Божество, отримав підтвердження свого визнання і від Небесного Отця. Господь узяв на Тавор **Якова**, бо той мав бути першим єпископом Єрусалима і першим з апостолів повинен був віддати своє життя за Христа. Також Спаситель зробив свідком Своєї переміни й апостола **Йоана**, бо той був його улюбленим учнем і дівственником. Євангелист Йоан (Йо. 1,1), збагнувши Христове Божество на Таворі, опісля у своєму Євангелії писав: «Споконвіку було Слово, і з Богом було Слово, і Слово було – Бог».

Ці три учні були свідками Преображення Господнього на Таворі, а відтак стануть і свідками Його Страстей у Гетсиманському саду. Христос преобразився перед ними і ця зміна («обличчя його засяло, наче сонце, а одежа побіліла, наче світло» (Мт. 17,2) глибоко запала в їхнє серце, бо саме ці апостоли писали згодом про цю подію. Апостол Петро скріплює свою віру у Христа споминами про Преображення, називаючи себе «начиним свідком його величі» і кажучи, що Христос «прийняв від Бога Отця честь і славу, коли до нього прийшов такий голос від величної слави *«Цей мій син любий, якого я вподобав»*. Він також додає, що, коли він був на святій горі, то чув цей голос «як сховався з неба» (пор. II Пт 1,16-18). Святий Євангелист Йоан також згодом напише: *«І ми славу Його бачили – славу Єдинородного від Отця, благодаттю та істиною сповненого»* (Йо. 1,14).

Господь показав їм свою славу, тим самим давши їм силу та здатність розуміти його страждання, які він

добровільно приймає заради нашого спасіння. Своє життя Він дає за людей і ніхто його не забирає.

У цьому таїнстві Бог об'являється, підтверджуючи своє існування і свою славу, яка належить виключно ЙОМУ. Тому людина, яка прагне для себе слави на землі (щоб її величали, їй дякували, вважали «великою» людиною) – бере собі те, що їй не належить – краде собі те, що належить БОГО-ВІ. Бог відкриває нам свою велич і святість, щоб ми прагнули святості.

Через Христа-людину Бог показує свою небайдужість до людини. Він переживає за нас і, преображаючись, прагне нам показати наше високе покликання і нагадати про нашу велику гідність – бути сотвореними на образ і подобу Божу. Він прагне нагадати людині, що вона призначена для неба, що її життя не завершується тут на землі. Таким чином людина має стати учасником божественної природи.

Як Господь «преображає» людину сьогодні?

Різноманітними способами. Господь не є байдужим до людини. Він, знаючи, що ми терпимо наслідки первородного гріха, дає нам різні засоби, щоби «уподібнювалися» до Нього, на чий подобу і на чий образ ми створені. Всі засоби, які пропонує свята Мати Церква є тими стежками, які ведуть до неба і дають нам можливість «преобразитися», щоб наше обличчя «сяло» від Божої присутності у нашому житті, а наша одіж «побіліла наче світло» через святі Тайни Покаяння та Євхаристії (св. Сповіді і св. Причастя).

У цьому номері хочемо розказати Вам, як Господь протягом літа, послугуючись нами та нашими помічниками (священиками, братами-монахами, сестрами-монахинями та мирянами-добровільцями) дав нам ласку **«преображувати» багато дітей, підлітків, молодь та дорослих через проведення християнських таборів**. Ми змогли провести ці табори, тому що це наше покликання і це Ваша допомога та всебічна підтримка. **Понад 400 осіб** (діти, підлітки і молодь та дорослі) взяли участь у таборах, проведених членами Чернечої Родни Воплоченого Слова (с. Люча на Косівщині (дитячий табір), с. Поляниця (дитячо-підлітковий табір), Драгобрат (підлітковий та молодіжний табори), с. Петрушів (дитячий табір), м. Скадовськ (підлітковий), с. Заріччя (табір для жінок) і Драгобрат (табір для чоловіків). На Франківщині головним організатором таборів є о. Софрон Зелінський, ВС, а йому допо-

магали о. Ігор Тузик, III Чин ВС та о. Йосафат Бойко, ВС. На Закарпатті – о. Йосиф Попович, ВС і у м. Скадовську – о. Фернандо Браво, ВС та о. Василь Харкавий, ВС. Організацією дитячих та жіночого таборів займалися наші сестри. Отці-диякони, сестри і брати, навіть ті, які приїхали на канікули з Рима стали великою допомогою у проведенні цих літніх заходів.

Іншим літнім моментом «преображення» стали **Духовні Вправи згідно методу св. Ігнатія з Лойоли**, які проповідувалися в перші дні місяця серпня в двох монастирських домах нашого Згромадження. 15 хлопців і чоловіків та 43 дівчат і жінок протягом чотирьох днів у мовчанці та молитві старалися вправлятися у любові до Бога, у роздумах над відрізними правдами віри та над Божим провидінням у цьому житті, а також задумувалися над власним покликанням у житті.

І ще одним моментом «преображення» є МВС на СДМ. Що ж це таке «МВС на СДМ»? Це **Молодь Воплоченого Слова на Світловому Дні Молоді**, який є XXVI і в ці серпневі дні (з 16 по 21) проходить у Мадриді (Іспанія) під гаслом «Закорінені й побудовані на Христі, сильні у вірі». 50 чоловік МВС під опікою о. Софрона Зелінського, ВС та с. Марії Християнки вирушили на цю зустріч 5 серпня цього року.

І на завершення хочу процитувати **слова нашого Папи Бенедикта XVI**, який на одній зі своїх недавніх Аудієнцій (Кастель Гандольфо, 3 липня 2011) звернувся до вірних зі словами ще одного моменту, який може «преображувати» нас, – до **духовного читання**: *«Дорогі брати й сестри, я дуже радий, що можу сьогодні зустрітись з вами... я б хотів звернути увагу на деякі аспекти духовного та конкретного характеру, які мені здаються дуже корисними не лише для тих, які в одній частині світу переживають період літніх відпусток, як от ми, але й для всіх тих, хто зайнятий щоденною працею... Кожен з нас потребує часу та простору для пригадування, медитації, спокою... І дякувати Богу, що так є! У дійсності, ця потреба пригадує нам, що ми створені не лише для того, щоб працювати, але й для того, щоб думати, розважати... Отож, хочу зробити пропозицію: чому б не відкрити для себе деякі Біблійні Книги, які, зазвичай, є невідомими. Або ті, з яких ми чули якийсь уривок під час Літургії, але ніколи не прочитали повністю?»*.

о. Йосафат БОЙКО, ВС
Настоятель

ДУХОВНЕ ЧИТАННЯ

МИСТЕЦТВО МОЛИТВИ зі збірника поучень Святих Отців

Повчання №1 – ПРО МОЛИТВУ ЛЮДИНИ, ЯКА УСАМІТНИЛАСЯ У КОМІРЧИНІ СВОГО СЕРЦЯ Й ПОВЧАЄТЬСЯ ТА МОЛИТЬСЯ ТАЙНО

Серед Вас є багато таких, котрі не знають, в чому полягає внутрішнє ділання богомисленної людини, а також не розуміють, що таке богомислення, але думають, що слід молитися лише тими молитвами, які написані в церковних книгах. Що ж стосується тайної розмови з Богом у серці і тої користі, яку приносить вона, про це вони тим паче не знають і ніколи не зазнавали духовної насолоди від цього. Як сліпонароджений тільки чує про сонячне сяйво, але що таке сяйво, не знає, так і ті лишень чули про богомисленне повчання та молитву, а розуміти – не розуміють. Через своє невігластво вони позбавляють себе численних благ і не досягають тих великих успіхів у доброті, які приводять до досконалого догодження Богові. Саме задля настанови таких людей пропонується тут дещо для внутрішнього навчання богомисленної молитви, щоби бажачі з Божою допомогою почали хоч трохи наставлятися.

Духовне навчання внутрішньої людини починається з таких Христових слів: «Ти ж, коли молишся, увійди у свою кімнату, зачини за собою двері й молись Отцеві твоєму, що перебуває в тайні» (Мт. 6, 6).

ГЛАВА I: ПРО ДВОЇСТУ ПРИРОДУ ЛЮДИНИ, НАВЧАННЯ МОЛИТВИ ТА КОМІРЧИНИ

Людина буває двоякою: зовнішньою та внутрішньою, плотською та духовною. Зовнішня є видима, тілесна; внутрішня – невидима, духовна, або за словами апостола Петра «в середині людського серця, в нетлінності душі, лагідної та мовчазної» (1 Пт. 3, 4) і святий Павло пояснює двоїстість людини, кажучи: «Хоч наша зовнішня людина занепадає, однак наша внутрішня об-

«Великим благословенням для нас є молитва, якщо творимо її з належною настановою, і навчимося однаково дякувати Богові і тоді, коли одержуємо, і тоді, коли не одержуємо того, що просимо. Бо Він і коли дає, і коли не дає, творить це нам на добро. Бо коли отримуєш те, про що просиш, ти це бачиш і тишишся, але й коли, не отримуєш, знай, що ти також прийняв ласку, тому що тобі відмовлено у тому, що безперечно було би тобі не на користь, а бути вбереженням від того, що було би шкідливим, – означає отримати велику ласку. Отож, чи одержуєш прошене, чи ні, хай буде від тебе дяка Богові, у переконанні, що коли б ми часто не просили для себе речей некорисних, Бог кожнораз подавав нам те, про що у Нього просимо»
Св. Йоан Золотоустий.

новлюється» (2 Кор. 4,16). Тут апостол ясно говорить про зовнішню та внутрішню людину. Таким чином, зовнішня людина складається з багатьох членів, а внутрішня приходить до досконалості умом, увагою до себе, страхом Господнім та благодаттю Божою. Діла зовнішньої людини бувають видимі, а внутрішньої невидимі, згідно з псалмопівцем: «а нутро кожного й серце бездонне» (Пс. 64, 7). Також і апостол каже: «Хто бо з людей знає, що в людині, як не дух людський, що у ній?» (1 Кор. 2, 11). Лише Той, Хто випробує серця й утроби, знає всі тайні внутрішньої людини.

Навчання також буває двояке – зовнішнє та внутрішнє: зовнішнє – в книжках, внутрішнє – в богомисленні; зовнішнє в любові до мудрості, внутрішнє в любові до Бога; зовнішнє у красномовстві, внутрішнє у молитвах; зовнішнє у бистроті ума, внутрішнє в теплоті духа; зовнішнє в майстерності, внутрішнє в помислах; зовнішній «розум пишається» (1 Кор. 8, 1), тоді як внутрішній упокорюється; зовнішній зацікавлюється, бажачи знати все, а внутрішній прислуховується до себе і не бажає нічого іншого, окрім того, щоби знати Бога, разом з Давидом звертаючись до Нього. «В Твоєму імені серце моє каже: ... Твоє обличчя, Господи, я шукаю» (Пс. 27, 8). І ще: «Як лань прагне до водних потоків, так душа моя прагне до Тебе, Боже» (Пс. 42, 2).

Молитва також буває двоякою – зовнішньою і внутрішньою: такою, яку творимо явно, і такою, яка твориться тайно; соборна й усамітнена; обов'язкова і довільна. Обов'язкова твориться явно за церковним уставом, соборна молитва має свій відповідний час: полуношниця, утрєня, часи, Літургія, вечірня й повечір'я, на котрі скликають людей церковні дзвони, бо люди мають кожного дня віддавати ці моляння Богові як належну данину Царю Небесному. А довільна молитва, що твориться в тайні, буває і без установленого часу, коли хто захоче, без всякого запрошення, тільки за порухом самого духа. Перша, тобто церковна молитва, має певну кількість псалмів, тропарів, канонів та інших співів та ієрейських дійств, друга ж (тайна, довільна), як вільна у часі, так і не визначена в кількості молитов, бо кожний молившись стільки, скільки хоче, – коли коротко, а коли й довго. Перша промовляється вголос – устами й голосом, а друга – лише умом. Перша

виголошується стоячи, а друга не тільки стоячи чи ходячи, але й лежачи на ліжку, одним словом, у кожній хвилі, коли б не трапилось піднести свій ум до Бога. Перша, соборна, твориться у храмі Господньому, в церкві або, залежно від випадку, в будь-якому домі, де зберуться декілька людей, друга ж усамітнена, звершується у зачиненій комірчині серця, згідно з Господнім словом: «Ти ж, коли молишся, увійди у свою кімнату, зачини за собою двері й молись Отцеві твоєму, що перебуває в тайні» (Мт. 6, 6).

Знову ж таки й комірчина може бути двоякою – зовнішньою і внутрішньою, матеріальною й духовною: матеріальна – з дерева чи з каменю, духовна – це серце або ум, або таємна думка. Це одне й те саме. Тому матеріальна комірчина завжди знаходиться на одному місці, а духовна всюди за людиною ходить: адже де б не була людина, завжди з нею її серце, у яку вона може умом своїм, зібравши усі думки, зачинитися й молитися Богові в тайні, навіть коли буде знаходитись серед людей або й розмовлятиме з багатьма. Внутрішня молитва (якщо дається комусь бути спонуканим до неї духом, навіть знаходячись серед людей) не потребує ані уст, ані книги, ані руху язика, ані гортанного голосу (хоча б це відбувалося і наодинці), а лише піднесення ума до Бога й самозаглиблення, що є можливим у будь-якому місці.

Матеріальна комірчина, в якій людина перебуває у мовчанні, вміщає в собі одну людину, а внутрішня, духовна, вміщує у собі і Бога, і все небесне царство, згідно зі словами самого Христа: «Царство Боже є між вами» (Лк. 17, 21). Макарій Єгипетський це пояснює так: серце – невелика посудина, але в ній може поміститись все: там Бог, там ангели, там життя й царство, там небесні міста, там сокровище благодаті.

У внутрішній, сердечній комірчині людина має зачинятися частіше, ніж у стінах, й зібравши там всі свої помисли, відкрити свій ум Богові, молитися Йому в тайні зі всією теплотою духа і живою вірою, одночасно повчаючись й у богомисленні, щоби можливо було їй дорости до зрілості досконалої людини.

ГЛАВА II: ПРО МОЛИТВУ, ЯКА ЗГРІВАЄ ЛЮДИНУ І З'ЄДНУЄ ЇЇ З БОГОМ У ЛЮБОВІ

Найперше має бути відомим те, що християнинові (особі духовній своїм званням) належить завжди різними способами піклуватися про з'єднання

з Богом Творцем, люблячим Благодітелем і вищим своїм добром, Котрим і для Котрого він і був створений, бо для душі, яку створив Бог, центром, тобто остаточною метою має бути не що інше, хіба лише один Бог, від якого вона дістала і життя, і природу свою й задля якого вона має жити вічно. Адже все видиме на землі, любє й бажане: багатство, слава, жінка, діти, одним словом все красиве, солодке й миле цього світу не є властиве душі, а лише тілу, й, будучи дочасним, воно швидко промине, як тїнь, – натомість душа, як вічна згідно зі своєю природою, може навіки знайти спокій лише в однім вічнім Бозі, як у вищому своєму добрі, прекраснішому за всю красу, солодощі й замилювання, солодшому й милішому, – в Бозі, що є для неї найбільш природним її місцем, звідки вона походить і куди має знову повернутися: бо як плоть, що походить від землі, що в землю повертається, так само й душа від Бога походить й до Бога повертається і в Ньому перебуває. Для цього вона й створена Богом, щоби перебувати в Бозі навіки. Тому в цьому дочасному житті необхідно старанно шукати з'єднання з Богом, щоби сподобитись бути з Ним і в Ньому вічно і у майбутньому житті.

А з'єднатися з Ним кожен може не інакше, як тільки надзвичайно сердечною любов'ю. Бо і євангельська грішна жінка лише тому отримала від Нього велику милість, яка здатна відпустити гріхи, та з'єдналася з Ним, що «вона багато полюбила» (Лк. 7, 47). Він любить люблячих Його, пригортається до тих, хто пригортається до Нього, відкриває Себе тим, хто шукає Його, і невичерпно дарує насолоду тим, хто бажає відчувати Його любов.

Для того, щоби змогла людина збудити у своєму серці таку божественну любов задля з'єднання з Ним у нерозлучнім союзі любові, необхідно їй часто молитися, підносячи свій ум до Бога. Бо як дрова, що часто підкидаємо у вогонь, розпалюють полум'я, так і молитва, що твориться часто і з заглибленням ума в Бозі, пробуджує в серці божественну любов, яка, як тільки спалахне, зігріє цілу внутрішню людину, просвітить і навчить її, відкріє їй все невідоме і тайне у своїй премудрості і зробить з неї немов полум'яно-вогненого серафима, який завжди духом стоїть перед Богом, оглядаючи Його умом й черпаючи у цьому духовну насолоду.

РОЗПОРЯДОК БОГОСЛУЖІНЬ ВЕРЕСЕНЬ 2011

Субота, 3: Св. Апостола Тадея
08. 15: Утрєня.

09. 00: Божественна Літургія за померлих. Панахида.

Неділя, 4: XII по ЗСД

08. 15: Утрєня.

09. 00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

Середа, 7: Апостолів Тита і Вартоломея

18. 00: Божественна Літургія за родини

Субота, 10: 08. 15: Утрєня.

09. 00: Божественна Літургія за померлих. Панахида.

Неділя, 11: XIII по ЗСД.

Усікновення чесної голови св. Йоана Христителя. (строгий пст)

08. 15: Утрєня.

09. 00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

Середа, 14: Початок церковного року (початок індікту)

18. 00: Божественна Літургія за родини.

Субота, 17: 08. 15: Утрєня.

09. 00: Божественна Літургія за померлих. Панахида.

Неділя, 18: XIV по ЗСД. Пророка Захарії, батька св. Йоана Христителя

08. 15: Утрєня.

09. 00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

Середа, 21: РІЗДВО ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ

18. 00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого.

Мирування.

Субота, 24: 08. 15: Утрєня.

09. 00: Божественна Літургія за померлих. Панахида.

Неділя, 25: XV по ЗСД. Віддання Різдва Пресвятої Богородиці

08. 15: Утрєня.

09. 00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого

Вівторок, 27: ВОЗДВИЖЕННЯ ЧЕСНОГО ХРЕСТА ГОСПОДНЬОГО (строгий пст)

18. 00: Божественна Літургія св. Івана Золотоустого. Мирування.

Оголошення

Хочемо Запросити усіх Вас взяти участь у цьогорічній Прощі Чернечої Родини Воплоченого Слова до Зарваниці, яка відбудеться 8 жовтня 2011 р.Б. Готуйтеся і записуйтеся, а детальнішу інформацію отримуєте незадовго по наших парафіях, монастирях та на www.pkt.if.ua. До зустрічі.

ЧЕРНЕЧА РОДИНА «ВОПЛОЧЕНОГО СЛОВА» - м. Івано-Франківськ. Запрошуємо взяти участь у ПРОЩІ ДО ЗАРВАНИЦІ з нагоди Року Християнського Поканання з особливим наголосом на покананні до богопосвяченого життя. Проща відбудеться в СУВОТУ 8 ЖОВТНЯ 2011 Р.Б. перед святом ПОКРОВА ПРЕСВЯТОЇ БОГОРОДИЦІ. Вийдіть 7.00 - Крихівці-Дашки 7.15 - Храм Різдва Христового на вул. Мазени. ЦЕЛІСЬ ПРОКОМЕНТУВАТИ 1. У Часовніому Монастирі Подмаринського Сабору, вул. Дербова, 12 у Крихівцях; 2. У Храм Різдва Христового, вул. Мазени (біля «Яреу»). У Прощі братимуть участь Священники, Брати та Сестри Чернечої Родини Воплоченого Слова з Івано-Франківщини, Закарпаття та Півдня України, жителі Містечка Милосердя Св. Миколая з Крихівців, члени Третього Чину ВС, вірні парафії Свв. Кирила і Методія (Крихівці-Долина) та Храму Різдва Христового, добротинці та приїзді Зарваницького. Контактний тел. 098-9488026 (В. Демарко-Гонка, ОС)

Божі Заповіді потрібно знати

Катихитична наука №6

1-а Заповідь Бога: ЧЕСНОТА ЛЮБОВІ

В останніх випусках вісника ми роздумуємо про першу Божу заповідь: «Нехай не буде в тебе інших богів крім мене». Вона говорить нам про Бога і наказує Його шанувати, тобто вірити, надіятися і любити. Саме любові – третій кардинальній чесноті – посвятимо цю науку. Особливо звернемо увагу на такі питання: якою є любов Бога до людини і якою повинна бути любов людини до Бога? Розважимо теж такі дві правди: перша – любов – виконання Божої волі; друга – любов – перебування з Богом.

Отож, якою є любов Бога до людини і якою повинна бути любов людини до Бога? Можна дуже багато говорити про Божу любов до створіння, а особливо до людини. Бог як досконала істота не потребував створювати всесвіт. Адже не може він в жоден спосіб зробити Бога ані більш, ані менш досконалим. Що, отже, заставило Бога трудитися цілих шість днів? Є тільки одна логічна і правдива відповідь: це любов. Бог потребував виразити свою любов. Подібно ми, коли когось дуже любимо, то не можемо стримувати цього почуття. Не можемо бути бездіяльними. Любов – це творча сила. Люди, які закохуються, починають творити вірші, а Бог закохався в свій задум щодо світу та людини, і створив їх. «І побачив Бог, що було воно добре» (читаємо в кн. Буття 1,18). Бог турбувався людиною. Навіть дав їй деякі свої повноваження: наказав дати ім'я кожній тварині і панувати над тваринним і рослинним світом. Бог вчинив людину подібною до себе. Дав їй вільну волю, бо дуже сподівався, що на любов Бога людина відповість взаємністю. Однак людина відвернулась від любові Творця, а полюбила гріх. Гордість, перший і найбільший гріх, закрався в серце людини. Захотіла вона стати як Бог, що все знає.

Однак Бог не перестав любити людини. Саме з любові до неї Він посилав Спасителя. В Євангелії Йоана (3,16) читаємо: «Бог бо так полюбив світ, що сина свого єдинородного дав. Щоб кожний хто в нього вірить не загинув, але мав життя вічне». «Я полюбив тебе відвічною любов'ю» (Ос. 11,1). А в книзі Ісаї (49,15) читаємо: «Невже ж забуде молодича своє немовля? Не матиме жалю до сина свого лона? Та хоча б вона й забула, я тебе не забуду», – каже Господь. Що змушує Бога вимовляти такі героїчні слова-обітниця? Безумовно, це безкорислива любов до людини. Бо що ми можемо дати Богові? У Нього все є. Він – досконалий. Бог не потребує від нас нічого, окрім любові. Іншими словами, все що ми робимо для Бога без любові, є нічим. У першому листі до Коринтян (13,1-3) читаємо: «Якби я говорив мовами людськими і ангельськими, але не мав любові, я був би немов мідь бриляча або кимвал звучний. Якби я мав дар пророцтва і віддав усі тайни й усе знання, і якби я мав усю віру, щоб і гори переставляти, але не мав любові, я був би – ніщо. І якби я роздав бідним усе, що маю, та якби віддав моє тіло на спалення, але не мав любові, то я не мав би ніякої користі».

Святий Іван в своєму першому листі пише: «Любі, любім один одного, бо любов від Бога. І кожен, хто любить, народився від Бога і знає Бога. Хто не любить, той не спізнав Бога, бо Бог – любов» (1 Йо. 4,7-8). Тому, якщо хтось має в серці таке велике почуття то повинен дякувати Богові за той великий скарб. Ми маємо обов'язок любити всіх досконалою любов'ю. Приклад

о. Роман ВЛАШИН

такої Любові дав нам Христос, Який своїм життям навчив, що «ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає» (Йо. 15,13). Дуже часто ми любимо когось, бо має гарні очі, волосся, характер, бо може нам в чомусь допомогти, підтримати. Дуже часто наша любов є егоїстична. Любимо, бо нам приємно бути поруч з такою людиною. Божа любов є безкорислива. Бог любить нас просто так, любить нас такими, якими ми є. Але це не означає, що любить усі наші вчинки. Бог відрізняє людину та її вчинки. Людина сама в собі є добра, а от вчинки не завжди приємні Богові.

Це треба пам'ятати особливо тоді, коли робимо комусь зауваження. У своїх словах та напоумленнях маємо завжди відрізнити людину і вчинки, які вона чинить. Людина є творінням Божим і сама по собі є доброю, тому маємо обов'язок її любити, а от вчинки не завжди згідні із заповідями Декалогу. Ми не зобов'язані схвалювати негідні вчинки, радше навпаки.

Бог дає заповідь: «Я є Господь, Бог твій, що вивів тебе з землі Єгипетської з дому неволі. Нехай не буде в тебе інших богів крім мене (...) не падатимеш перед ними ниць і не служитимеш їм бо я Господь, Бог твій, Бог ревнивий» (Вих. 20,2-5). Написано бо: «Господу, Богу твоему, поклонися і йому єдиному будеш служити» (Мт. 4,10).

Бог займає перше місце в житті тієї людини, яка не тільки вірить, не тільки покладає на Нього надію, але передусім любить Його понад усе. Перша заповідь пригадує нам про те, що Бога, в якого віримо, доброти і силі якого довіряємо, маємо любити понад усе на світі. «Любитимеш Господа, Бога твого, всім серцем твоїм і всією душею твоєю і всією силою твоєю» (Втор. 6,5). «Перша заповідь наказує нам любити Бога понад усе, а кожне створіння для нього і задля нього» (ККЦ, 2093).

Саме тому, коли не люблю Бога понад усе, а ближнього, як самого себе, то грішу проти першої заповіді. Маю любити ближнього, бо він теж створений на образ і подобу Божу, бо його тіло, то храм Святого Духа. Саме тому Апостол Іван каже: «Коли хтось каже: «я люблю Бога», а ненавидить брата свого, той неправдомовець. Бо хто не любить брата свого, якого бачить, той не може любити Бога, якого він не бачить» (1 Йо. 4,20). Любити Бога і ближнього - це покликання людини.

Любить Бога той, хто виконує Його волю. Любов – подібно як віра і надія – є фундаментом приязні з Богом. Неможливо бути з Богом, коли його не любимо. Якщо ми любимо якусь особу, то виконуємо всі її добрі побажання. Хто, отже, любить Бога, той завжди буде намагатися виконувати його прагнення, адже вони завжди є виразом Його безконечної мудрості та любові.

Закінчення, на 5-ій стор. →

Наші добротинці

VENUJIAN Меблі Венеція. вул. Набережна ім. Стефана 135, тел. факс: (099) 57 18 01 моб.: +38 (050) 433-40-96, моб.: +38(050) 433-40-98

ІВО ОПТИКА. вул. ГРАНИЦЬКА, 26 м. ІВАНО-ФРАНКІВСЬК (066) 681 4423 (047) 344 6713

ТОПОП. ВІЗНІТКИ, НАЛЕНДАРІ, БУЛІНЕТУ, ПЛАКАТИ, ГРАМАТИ, ЛІСТВИКИ, МЕНЮ, БІЛДИНИ

РЕСТОРАН. Зал до 150 осіб. МІСЬКОПОЛЗАВОД

Івано-Франківський МІСЬКОПОЛЗАВОД

ЗЕЛЕНИЙ КЛИН

ТУТ МОЖЕ БУТИ ВАША РЕКЛАМА

МВС БЕРЕ АКТИВНУ УЧАСТЬ У СДМ

«Радію, коли бачу так багато молодих людей, об'єднаних у своєму прагненні Бога, а також у прагненні творити насправді людський світ».

(З інтерв'ю Папи Венедикта XVI в час польоту до Австралії, 12.07.2008 р. про СДМ у Кельні)

Протягом 16-21 серпня цього року 50 учасників МВС беруть участь у СДМ, що проходить у Мадриді (Іспанія). Багатою така абревіатура насторожує: що це за скорочення? МВС – це Молодь Воплощеного Слова, а СДМ – це Світовий День Молоді. Цьогорічний СДМ є XXVI по рахунку і проходить під гаслом «Вкорінені і збудовані на Христі, зміцнені у вірі» (пор. Кол. 2,7). Цими словами у посланні до Колосян апостол Павло окреслює базу свого навчання, оснований на особистій зустрічі з Христом. Христос є тим, у кого є спасіння. Немає іншого імені яким можна спастися, це ім'я ІСУС ХРИСТОС, БОГОЧОЛОВІК. Це є ціллю СДМ – донести ХРИСТА кожній молодій людині світу в часі зустрічі і у щоденному житті.

В Іспанії вже проходив Світовий День Молоді в 1989 році в Сантьяго де Компостелла, де знаходиться відоме відпустове місце і гріб св. Якова Апостола. Тоді взяли участь близько пів мільйона учасників. А цього року скільки беруть участь? Про це ми дізнаємося після його завершення, а тепер пропонуємо Вам деякі цікавинки про ці зустрічі.

Що собою являє СДМ?

СДМ – це зустріч молоді з різних країн цілого світу. І це не просто зустріч; це зустріч навколо Христа і навколо видимого Глави Церкви – Папи Римського. Саме попередник Папи Венедикта XVI, блаженний

Йоан Павло II став засновником, зачинателем таких зустрічей, бо дуже любив молодь і завжди наголошував, що молодь – це надія світу і Церкви. Учасники СДМ – це християнська молодь, яка не соромиться того, що підтримує та живе християнськими принципами. Це молодь, яка прагне показати світові, що жити – це не просто «животити», що жити – це не просто розвиватися фізично, а дбати про нашу душу – те, чим ми відрізняємося від наших «менших друзів», бо саме через душу ми уподібнюємося до Того, на чий образ і подобу ми були сотворені, – до Бога.

Це зустріч, у якій бере участь величезна кількість молоді. Організатором таких зустрічей виступає Католицька Церква і таким способом прагне виявити своє постійне піклування про молодь світу. Церква, яка завжди в часі історії має за Провідника наступників Апостола Петра, на кому Христос оснував свою Церкву, старається звертати увагу світу на молодь, яка є нашим майбутнім.

Блж. Йоан Павло II 20 грудня 1985 року, звертаючись до Колегії Кардиналів сказав, що Церква, об'єднана навколо Наступника Петра, повинна щораз більше у цілому світі звертати увагу на молодь, виходячи назустріч їх очікуванням, вказуючи їм на певність, якою є Христос, правду, якою є Христос і любов, якою є Христос.

Яка ж мета СДМ?

Головна мета СДМ – дати можливість молоді всього світу почути Добру Новину Христа, це євангелі-

МВС по дорозі до Мадриду на СДМ

заційна ініціатива Церкви. Папа Венедикт XVI сказав про СДМ у Кельні: «З великою приємністю пригадую Світові Дні Молоді в Кельні: це не була просто масова зустріч; це найперше було свято віри, зустріч осіб з'єднаних у Христі. Ми побачили, як віра відкриває кордони і може посправжньому єднати різні культури та творити радість. Маю надію, що те саме трапиться в Австралії. Тому радію, коли бачу так багато молодих людей, об'єднаних у своєму прагненні Бога, а також у прагненні творити насправді людський світ» (З інтерв'ю Венедикта XVI в час польоту до Австралії, 12 липня 2008 р.).

Тому мета СДМ є такою ж, як і мета євангелізації, – зробити можливим пізнання Христа для сучасної молоді людини.

Чи є потрібними СДМ?

Душпастирський та апостольський досвід впродовж цих років був звісно позитивним. Також сакраментальність Церкви приваблює своєю видимістю. Місія Церкви завжди є скерована «ad gentes» («Йдіть на цілий світ і проповідуйте Євангелію», – сказав Господь), а це означає, що необхідно бути у спільноті. СДМ – це черговий доказ присутності Церкви і знак спільноти її членів. Під час цих зустрічей, які найперше є зустрічами молитви, любові, солідарності та поваги, підкреслюється найбільш глибинна сутність Церкви: Церква, що молиться, Церква, що рухається, а одночасно – католицька Церква.

Чи СДМ є лише і винятково для католицької молоді?

СДМ мають виразно католицький характер, але є скеровані до молоді усього світу. Найперше вони ске-

ровані до католицької молоді, але також є відкритими для усієї молоді доброї волі, котра хоче пережити досвід любові Бога через Його Сина Ісуса Христа, досвід братньої любові і турботи про найбільш потребуючих. СДМ для тисяч молодих людей з цілого світу є можливістю взаємного пізнання, початку нової дружби і взаємного навчання.

Хто скликає і організовує СДМ?

Папа. Святіший Отець вибирає тему, пояснює її в посланні і скликає молодь. СДМ організовує Папська Рада Мирян, якій, як ватиканській установі, Святіший Отець довірив організацію Світових Днів Молоді. Крім цього, існує також місцевий Оргкомітет, котрий тісно співпрацює з Папською Радою Мирян.

Хто забезпечує фінансування СДМ?

Кошти СДМ передовсім покривають:

- внески, які сплачують учасники зустрічі; вони складають головне джерело фінансування СДМ

- фірми спонсори СДМ, які допомагають цій ініціативі по цілому світі при допомозі грошових посередників. Вони також допомагають безпосередньо, в обмін на свою рекламу під час зустрічей, доводячи таким чином свою корпоративну суспільну відповідальність

- допомагають також жертводавці, котрі, по можливості, прагнуть допомогти в організації зустрічі, на яку скликає Папа молодь цілого світу, щоб говорити їм про Христа, про мир, єднання

- Фонд «Madrid Vivo» (Живий Мадрид).

МВС представляє Україну

закінчення, на 5-ій стор. →

→ **закінчення, поч. на 4-й стор.**

Де відбулись попередні СДМ?

- Буенос-Айрес, куди приїхало більше мільйона молодих людей
- Сантьяго де Компостелла – понад 500.000
- Ченстохова – 1.600.000
- Денвер – 600.000
- Маніла – близько 4 мільйонів
- Париж – 1,2 млн.
- Рим – 2 млн.
- Торонто – 800.000
- Кельн – 1,1 млн.
- Сідней – 400.000

Як можна виміряти успіх СДМ?

Успіх або невдача СДМ не залежить від кількості учасників, урочистих обрядів як і від того як їх оцінять ЗМІ. СДМ мають іншу мету – зміцнення духовно, зустріч з Богом, прийняття правди та справедливості, поступу в любові... а все це може бути оцінено лише Святим Духом, котрий зрушує людські серця. Метою не є наповнення стадіону чи летища, а особиста розмова, зустріч з Христом у серці кожного учасника.

Хто розпочав СДМ?

В часі Ювілею в 1983-1984 років, який називаємо Святим Роком Відкуплення, на згадку 1950-ї річниці смерті Христа, посеред багатьох різних урочистостей присвячених молоді була та, котра відбулася в Римі в навечір'я Вербної Неділі. Понад 300.000 молодих людей, що походили з усіх сторін світу, взяли

участь у Міжнародному Ювілеї Молоді. Папа їм тоді подарував хрест. Пізніше 1985 рік був проголошений ООН Міжнародним Роком Молоді. Католицька Церква у Квітну Неділю, 31 березня, організувала нову міжнародну зустріч, під час якої на площі Святого Петра зібралось 350.000 молоді. Після цієї події Папа встановив Світові Дні Молоді, які мали відбуватись щороку.

Тому варто наголосити, що Світові Дні Молоді були прагненням та ініціативою Йоана Павла II, які виникли з відзначення ним такої багаточисельної участі молоді в міжнародних зустрічах в 1984 та 1985 роках.

Блж. Йоан Павло II офіційно проголошений Покровителем СДМ 2011 у Мадриді, бо він дуже любив молодь. У 1985-му році з нагоди I СДМ він сказав: «Ціла Церква на глобальному рівні має бути особливо відданою молоді, їхнім прагненням та бажанням, їхній відкритості та сподіванням, щоб відповісти на їх очікування, передати їм впевненість у Христі».

Навіщо брати участь у СДМ?

Папа запрошує молодих людей прибути до визначеного міста, щоб – пережити особисту зустріч з Христом, яка виявляється у зміцненні віри та внутрішньому наверненні, що веде молодих католиків до Святих Тайн Покаяння та Євхаристії.

«Ці зустрічі є етапами великої мандрівки на землі, щоб проголосити як віра в Христа робить нас усіх дітьми єдиного Батька, який є у небі, і є будівничими цивілізації любові»

МВС по дорозі до Мадриду на СДМ

(Венедикт XVI, Ангел Господній, неділя 27 липня 2008 р.)

– пізнати Католицьку Церкву такою, якою вона є, тобто, як велика родина Божих дітей, котра розділяє з молоддю свої найглибші прагнення, працю, переживання і радості;

22 грудня 2008 року Папа Венедикт XVI сказав: «Найперше потрібно пам'ятати, що Світові Дні Молоді не лише переживання того тижня, коли вони є видимими для світу. Існує довга дорога підготовки внутрішньої та зовнішньої, котра веде до них. Хрест

– вчитись любові та солідарності, котрі повинні бути плодом особистої зустрічі з Христом у Святих Тайнах і молитві; тому наміром наступних СДМ є розпочати нову справу солідарності на службі Церкви та суспільству;

– знову відкрити внутрішні вимоги, що виникають з хрещення, а також зрозуміти завдання, яке супроводжує це покликання. Вікарій Христа пригадує молодим людям, що вони покликані бути свідками Христа в кожному суспільному середовищі, що їхньою місією є нести Євангелію своїм одноліткам через власне свідчення та апостольство.

разом з іконою Матері Божої породжують прощєю різними країнами. Віра потребує, щоб її «побачити» та «торкнутись». Зустріч з хрестом, якого торкаються і несуть, стає внутрішньою зустріччю з Тим, котрий на хресті за нас помер. Зустріч з хрестом в серцях молодих пробуджує пам'ять про Бога, котрий захотів стати людиною і захотів терпіти за нас. Бачимо також Жінку, котру дав нам як Маму. Ці урочисті дні є лише вершиною довгої дороги, під час якої зустрічаємось, і разом виходимо на зустріч Христові».

Підготував о. Йосафат БОЙКО, ВС на основі українських та зарубіжних Інтернетвидань

У своїй промові до Римської Курії

МВС по дорозі до Мадриду на СДМ

Божі Заповіді потрібно знати

Закінчення, поч. на 3 стор.

Бог прагне, щоб усі люди спаслися, хоче щастя для людства. Любов людини до Бога виявляється у виконанні Його волі, вираженої передусім у заповідях Декалогу. «Якщо любите ви мене, то і заповіді мої берегтимете» – говорить Ісус (Іо. 14,15). Любити – означає чинити так, як навчає Євангеліє. «Коли хтось мене любить, то й слово моє берегтиме... А хто мене не любить, той і слова мої не береже» (Іо. 14,23-24). Заповіді Божі та наука Христа показує нам дорогу до вічного щастя. Бог наказує нам виконувати Його волю з любові.

Воля Божя виявляється нам через наше сумління, через натхнення Святого Духа, у різних обставинах життя та знаках часу. Щодня ми молимося: «Нехай буде воля Твоя». Молитва є дуже важливим елементом для розпізнання Божої волі. Бог відкриває свою волю тим, які про це просять. Інколи воля Бога не співпадає з волею людини і тут знову дуже потрібна молитва. Бо саме в молитві Бог не тільки дає пізнати свою волю, але й допомагає покірно її прийняти. Адже Бог знає, що нам потрібно.

Прикладом досконалої реалізації Божої волі є Пречиста Діва Марія. Вона, відповівши Богові в момент Благовіщення: «Ось я слугиня Господня», – повторювала ці слова аж до Голоти. Теж мабуть не легко було їй прийняти все те, що Боже провидіння приготувало, однак молитва і розважання слів Ісуса дали силу витримати в доброму до кінця, а «хто ви-

тримає до кінця, – той буде спасений» (Мр. 13,13).

Любити Бога – це бути близько Нього. Любов породжує бажання зустрічатись з коханою особою. Це відноситься також до Бога: хто Його любить, той теж прагне зустрічатись з ним так часто, як тільки це можливо тут на землі. Христос установив певні засоби, які дозволяють нам зустрічатись з Ним. Тими засобами є Святі Тайни. Віра, довіра і любов до Христа повинні спонукати нас до шукання зустрічі з Ним, наприклад в святій Тайні Євхаристії, чи Тайні Сповіді.

Зустрічі з Христом у Святих Тайнах служать не тільки нашому особистому освяченню, але й відновленню в ласці цілого світу. Уділяючи ласки у Святих Тайнах, Христос будує своє Царство, нове суспільство, оперте на любові, справедливості та мирі. Ласка Христа, яку Він уділяє в Святих Тайнах, визволяє людину з неволі гріха.

На жаль, існують люди, які відкидають ласку, яку пропонує Христос у Святих тайнах. Причиною такої поведінки є слабка віра, а часом гордість. Відкидаючи Святі Тайни і відкидаючи Божу ласку, такі люди відкидають любов Бога і цим самим грішать проти I заповіді. На жаль, на сьогодні маємо ще дуже багато родин, які не живуть у шлюбі, які ще ніколи не сповідалися, або сповідаються дуже рідко, які не приступали до причастя.

Вплив різних вад, а особливо гордості, проявляється в неправильному підході до Святих Тайни,

наприклад Сповіді. Страх перед упокоренням спричиняє те, що багато людей уникає цієї Тайни. Інші ж сповідаються так, аби якнайкраще виглядати перед сповідником. Щоб не мав про них поганої думки, виправдовуються, хваляться, приховують деякі гріхи або визнають їх дуже загальною.

Окрім Святих Тайн, також молитва є зустріччю і розмовою з Богом. Слухаючи і розважаючи дане Богом Слово, можемо з Ним зустрітись ще тут на землі. Коли, отже, людина правдиво любить Бога, то охоче з Ним зустрічається, використовуючи до цього всі можливі засоби.

Любов – це дар, який ми отримали, щоб його вдосконалювати. Бог полюбив нас відвічною і безкорисливою любов'ю. Віддав задля нашого спасіння Свого єдиного Сина. Тому ігноруючи Божу любов, ми грішимо проти першої заповіді. Чинимо так тоді, коли не намагаємось пізнати Божу волю та легковажимо Божу ласку, дану нам у Святих Тайнах.

Хто занедбує своє духовне життя, грішить проти першої заповіді. Хто приступає до Святих Тайн, молиться, читає, слухає і розважає Боже Слово, той виявляє Богові свою любов і запевняє собі вічну щасливість в небі.

Наше розважання хоча закінчити, словами Апостола Івана: «Любі, любім один одного, бо любов від Бога. І кожен, хто любить, народився від Бога і знає Бога. Хто не любить, той не спізнав Бога, бо Бог – любов» (Іо. 4,7-8).

о. Роман ВЛАШИН

НАВЧИ НАС, ВЕЛИКИЙ ПАПО, ЯК ЖИТТЯ ПРОЖИТИ СВЯТО

Учасники дитячого табору

«Блаженний Папа Іван Павло II» – саме так називався дитячий табір...

Відбувся дитячий табір з 23 по 30 червня, у мальовничому селі Люча Косівського району Івано-Франківської області. Двоє отців та семеро сестер віддавалися цілковито для приготування і проведення такого цінного літнього заходу. Табір розпочався 23 червня, коли близько 100 учасників відправилися від Храму Різдва Христового (що по вул. Шевченка м. Івано-Франківська) до села Люча.

Прибувши на вказане місце, дітей з відкритими обіймами зустріла місцева школа, де вони і розмістилися. Цього ж першого дня всіх дітей було поділено на чотири команди, які називалися: «ЛЬОЛЕК» (що відображало дитячі роки Папи Івана Павла II), «КАРОЛЬ» (священниче та єпископське служіння), «ІВАН ПАВЛО II» (період понтифікату) та «БЛАЖЕННИЙ» (від моменту проголошення його Блаженим).

В часі табору діти мали дуже багато часу, присвяченого спільним іграм, праці, навчанню Катехизмових частин (про Церкву), а також, що найголовніше, мали можливість бути на щоденній Святій Літургії та приймати Святі Тайни Сповіді та Причастя. Саме на цьому постійно наголошувалося протягом усього табору, бо тільки це допоможе нам примиритися з Богом та бути Його вірними друзями.

В часі табору діти навчилися працювати в групах, змагаючись між собою та заробляючи такі важливі для кожного бали та нагороди. Вони придумували гасло та гімн своїх команд. Для здобування балів їм прийшлося виконувати високотелектуальні завдання, розгадуючи загадки та приймаючи участь у різного роду вікторинах; змагатися у спортивних видах, таких як футбол (при чому і хлопці і дівчата – останнім це припало до душі найбільше) та бейсбол; вигадуючи різні короткі сценки-представлення, казки та інші виступи, які кожного вечора демонстрували на таборовій «великій» сцені.

Проте головним днем усього табору став понеділок 27 червня, коли Папа Іван Павло II, закінчивши візит до України повертався до Ватикану. Але перед своїм поверненням завітав у

село Люча, де саме відбувався дитячий табір. Діти з великим нетерпінням очікували на приїзд такого великого гостя. Його виїшли привітати всі учасники табору, приготувавши невеличкі привітальні виступи.

Підлітки на Драгобраті з Блаженим Папою

Цьогорічний підлітковий табір, що уже шість років поспіль відбувається в урочищі «Драгобрат», прийняв до своїх лав 68 учасників, якими опікувалися о. Софрон Зелінський, ВС, о. Ігор Тузик, троє братів та троє сестер з Чернечої Родини Воплоченого Слова. Табір тривав цілий тиждень з 10 по 17 липня і також був присвячений пам'яті Блаженного Папи Івана Павла II.

Деякі учасники чоловічого табору

Юність – це час важливих та кардинальних рішень, це період коли молода людина починає відчувати себе самостійною. Тому для доброго та розважливого рішення кожен з нас потребує правильної поради та сильної підтримки.

Блаженний Папа Іван Павло II для сучасної молодої людини це приклад героїзму та мужності. Молодість папи пройшла в часи Другої Світової Війни, що відзначалася великою жорстокістю та жахливим ставленням до людського життя. Саме в цей час він втратив батька, останню найріднішу йому людину. Молодий Кароль зміг не тільки пережи-

Традиційно уже кожного року протягом трьох місяців літа (від кінця червня до початку серпня), наше Згромадження Воплоченого Слова організує літні табори для всіх вікових груп, починаючи від дітей, підлітків і молоді, закінчуючи жіночими та чоловічими таборами. Та у цьому номері нашого Парафіяльного вісника хочемо поділитися з вами радістю проведення саме перших трьох таборів у якому брали участь наші діти, підлітки та молодь. Усі цьогорічні табори були присвячені пам'яті Блаженного Папи Івана Павла II, тому що саме цього року ми відзначаємо десяту річницю його приїзду в Україну. Загальні теми наук, ігор та змагань між командами, що відбувалися у таборах були пов'язані із життям та діяльністю блаженного Папи.

В загальному кількість усіх дітей, підлітків та молоді, що цього року взяли участь у таборах була близько 300 осіб. І ми раді з того, бо змогли під опікою Блаженного Папи Івана Павла II дарувати стільком дітям радісний та пізнавальний відпочинок з Богом.

ти жахиття війни, але, що є вражаючим, він сам у цей нелегкий час будує своє майбутнє. Майбутній Папа заробляє на прожиття, працюючи на каменоломні, пише п'єси, виступає у підпільному театрі та таємно навчається у семінарії, готуючись стати священником. Молодість Папи Івана Павла II є взірцем для сучасних підлітків та молоді.

Цьогорічний підлітковий табір, що відбувався в урочищі «Драгобрат» (1400 м. над рівнем моря) під опікою отців та сестер Чернечої Родини Воплоченого Слова, власне і мав за мету показати юним хлопцям та дівчатам життя Блаженного Івана Павла II, його терпіння та радощі, показати, як він вмів невтомно працювати та, щиро захоплюючись природою, проводити відпочинок. Блаженного Івана Павла II називали теологом гір, богословом, якого надихала природа.

Протягом цілого тижня (з 10 по 17 липня) натхнення від природи черпали також і ми. Отець Софрон

організувалися різні ігри, а також дітям тричі на день отці, брати та сестри давали науки, що напряду були пов'язані із життям Папи. Кожен день у тижні був присвячений окремій темі; зокрема темам патріотизму, любові до батьківщини, набожності до Богородиці, місії, тобто порушувалися усі теми, що стосувалися чеснот, які за життя набув Іван Павло II. Загальну кількість учасників було поділено на чотири команди, які носили назви чотирьох чудотворних ікон Матері Божої, що тісно були пов'язані з життям Івана Павла II. Також під час відпочинку підлітки мали можливість двічі вирушити походом у гори, змагатися між командами, граючи футбол, волейбол, різноманітні «мокрі ігри» та естафети.

Центральною подією дня у таборі була Служба Божа. Науки, сповіді, святе Причастя: все це день за днем формувало особисто кожного учасника, так, що в кінці не залишилось жодного хто б не приступив до Святих Тайн Сповіді і Причастя. Під час цього тижня очевидним було те, наскільки позитивно впливає гарне товариство на формування нашої молоді. Тому, закінчуючи цей табір, отець Софрон наголосив саме на важливості доброго товариства та добрих компаній, тому що є дуже легко боротися із гріхом там де він уже майже переможений, але важче є уникати його там, де є постійна нагода, чи постійні люди, що заохочують нас до гріха.

МВС на Драгобраті під сонцем і дощем

Протягом тижня, з 17 по 24 липня відбувався Молодіжний Табір Молоді Воплоченого Слова на Драгобраті (Закарпатська область). Близько 70 студентів взяли участь у таборі присвяченому 10-тій річниці приїзду Блаженного Папи Івана Павла II в Україну. Молоддю опікувалися 2 священники: о. Софрон Зелінський, ВС та о. Йосафат Бойко, ВС троє братів та четверо сестер Чернечої Родини Воплоченого Слова.

«Дорога молоде... обіймаючи вас, як батько, кажу вам: вибирайте вузьку дорогу, – ту дорогу, яку і Господь вказує вам через свої заповіді. Це слова правди і життя». (3 проповіді Папи Івана Павла II до молоді України (Львів, 26. 06. 2001 року).

Літо – це пора, коли кожна людина прагне присвятити трішки часу для
Закінчення на 7-й стор →

Біля ватри у молодіжному таборі

→ Закінчення, поч. на 6-й стор.

себе, залишити позаду всі турботи і поринути у відпочинок. Але коли приходить цей момент, відразу стикаємося із запитанням: «Як саме провести вільний час? Куди поїхати? Що робити? І взагалі, що потрібно зробити для того, щоб відпочити в повному значенні цього слова?»

Ці запитання в особливіший спосіб стосуються молодих людей, бо стільки нагод пропонує світ. Тому на допомогу молоді знову приходить Чернеча Родина Воплощеного Слова на чолі з отцем Софроном Зелінським, ВС. Весь час проживаючи в наметовому містечку, близько 70 хлопців та дівчат мали можливість не тільки добре відпочити в горах, але одночасно роздумувати над Євангельськими правдами. Табір присвячувався величній постаті блаженного Івана Павла II, Папи Римського.

«Дорога молоде!.. – говорив Папа до молоді України у Львові 26. 06. 2001 року – Сьогодні Христос ставить і вам те запитання, яке поставив був апостолом: «Може, і ви бажаєте відійти?» Ти, молоде України, що відповіси? Я

питання, бо каже: «майбутнє України і Церкви у цій країні залежить також від вашої відповіді».

Саме над цим запитанням та відповіддю на нього мали можливість роздумати молоді люди протягом цього молодіжного табору. А допомагали у цьому щоденна Свята Літургія, яку служили отці Софрон Зелінський, ВС та Йосафат Бойко, ВС, часті молитви на вервиці та науки (щоденна проповідь на Службі Божій, «п'ятихвилинка» перед підвечірком та «слово на добраніч»), що допомагало у підтриманні фізичних та духовних сил учасників табору.

Тішить те, що наша, Українська молодь стає все більш свідомою в плані віри, і з великою радістю приходила до безмежного джерела Божого милосердя у Святій Тайні Покаяння, та черпала Божої благодаті з Пресвятої Євхаристії. Папа казав: «Нехай вашою поживою буде Євхаристійний Хліб,

різних життєвих ситуаціях, які стануть у пригоді і в буденному житті, та допоможуть знаходити рішення навіть у найскладніших ситуаціях, покладаючись на Бога та віддаючись під опіку Пресвятої Богородиці. У «кінозалі» Драгобрату (велика військова палатка) відбувався перегляд фільму «Кароль. Людина, яка стала Папою», що в контексті гір справляло ще більше враження та викликало захоплення. Також у другий день табору, у вівторок, відбувався похід на озеро Герешаска (1577 м. над рівнем моря), що біля гори Догяська (1764 м.). Втома давалася взнаки, бо йти прийшлося майже 10 кілометрів в один бік, але задоволення від побаченого на власні очі та пережитого за день компенсували все. Саме тут, серед безмежних просторів гір та на фоні озера Герешаска, була відслужена Служба Божа, що дозволяло ще краще роздумати про створіння, а через це і про Самого Сотворителя всього живого на землі.

Все, що відбувалося на таборі, навіть прості ігри, такі як «таємний друг», футбол чи волейбол, ставали можливість до виховання в собі чеснот щедрості, любові, взаємодопомоги що в іграх оцінювалося додатковою кількістю балів, але в кінцевому результаті допомагатиме молодим людям у співжитті з іншими, сприятиме створенню в Україні суспільства, де на першому місці стоятимуть християнські цінності, а не придумані людьми стереотипи.

«Майбутнє України великою мірою залежить від вас і від тієї відповідальності, яку ви зумієте взяти на себе... ставлячи спільне добро вище від особистих інтересів» – говорив у своєму зверненні до молоді України блаженний Папа. Тому висловлюємо сподівання, що цей молодіжний табір, який цього року став ювілейним – 10 (ДЕСЯТИМ), допоможе кожній молодій людині зрости у Вірі, Надії та Любові.

Підготували диякони
Антоній ВАЦЕБА, ВС
та Теодосій САВЧУК, ВС

Підлітковий табір

впевнений, що разом зі мною також і ви приймете ці слова апостола Петра за свої: «Господи, а до кого ж нам іти? Це ж у Тебе – слова життя вічного! (Ів. 6,68)». Іван Павло II запрошує кожного з нас дати особисту відповідь на це за-

Христос. Живлячись Ним, завжди перебуватимете в його любові і принесете багато плодів».

Виконуючи завдання у різних командних конкурсах та змаганнях, молодь вчилася шукати вирішення в

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ПАРАФІЯН ТА ГОСТЕЙ МОНАСТИРЯ!

АКЦІЯ!

Хочемо пригадати всім, що на нашій парафії продовжуються АКЦІЇ, зібрані гроші з яких будуть направлені на будівництво монастирського храму святих Кирила і Методія:

- Придбавши релігійну літературу у «Монастирській Книгарні», ви спричиняєтеся до будівництва нашої святині.
- Акція: «Цеглинка на будівництво храму» – магнітик із зображенням храму та відповідним номіналом у гривнях.
- Акція: «Купи футболку – будуй храм». Придбавши футболку з гербом монастиря та написом «Парафія Св. Кирила і Методія», Ви маєте пам'ятку і вносите Вашу лепту у будівництво.
- Акція: «Парафіяльне горнятко для моїх сусідів». Хто придбає горнятко з написом «Парафія Кирила і Методія» – робить подарунок своїм сусідам і так допомагає будувати храм!

Дорогі приятелі Чернечої Родини Воплоченого Слова!

Ми просимо ВАШОЇ допомоги!

Протягом літа Господь допоміг нам зробити багато, але ще залишається зробити немало. Ми тішимося кожним кроком у будівництві і цю радість ми бачимо на обличчі багатьох наших вірних.

На сторінці представлені світліни з Храмого Празника 2011 року.

Ми маємо велику благодать – відправляти недільні богослужіння у цокольному приміщенні нашого храму. Монастир вже не вміщав усіх людей. Згадуючи минулі роки і, зокрема останні два, ми дуже вдячні тим, хто терпеливо зносив незручності, пов'язані з браком великого приміщення. Напевно, легше було б просто поїхати до вже збудованого храму, але ми разом переживали ці незручності і зараз спільно тішимося нашим поступом.

Як бачите по фотографіях, нам вдалося поштукатурити фасад храму, розпочати роботи по перекриттю даху, зроблено деякі роботи по електрифікації та встановленні сантехніки...

Але ще є багато. Ми не можемо зупинити роботи, тому просимо ВАШОЇ, хоч і найменшої, фінансової допомоги.

Одночасно ми замовили ДЗВІН для церкви, який виливається на фабриці дзвонів у Перемишлі. Тому проводиться збірка грошей. Дзвін, який мав би скликати вірних до храму та повідомляти про радісні і сумні хвилини з життя парафіян. Хто би хотів стати жертводавцем дзвону (кілограмів багато і грошей потрібно багато), то звертайтеся безпосередньо до о. Йосафата Бойка, ВС.

Ще потрібно виконати такі роботи, до яких Ви можете прилучитися:

1. Металопластикові вікна (бракує небагато);
2. Плиточні роботи;
3. Підвісні стелі типу «Армстронг»;
4. Відливи та підвіконники (пластикові, металеві, мармурові);
5. Сходи мармурові;
6. Ковані вироби;
7. Бляхарні роботи – водостоки та інше;
8. Бетонні роботи, укладення бруківки.

Якщо хтось має можливість допомогти нам будівельними матеріалами, ми з радістю прийемо Вашу пожертву на будівництво нашого храму.

Необхідні матеріали: плитка – грес та настінна, всі види шпаклівки, бруківка, щебінь, пісок, цемент, клей для плитки, дуб сухий (дошка 40 мм); камінь природний (тернопільський, закарпатський) фасадний.

Видавець: Парафія Свв. рівноапостольних Кирила і Методія, УГКЦ

Відповідальний: о. Йосафат Бойко, ВС

Група помічників: о. Роман Влашин,

о. д-н Антоній Вацєба, ВС,

о. д-н Теодосій Савчук, ВС.

Адреса: вул. Вербова, 12, с. Крихівці (Долина), м. Івано-Франківськ, 76493,

www.pkm.if.ua, mail: josafatboyko@ive.org

Комп'ютерна верстка: Ольга Масловська

Друк: Друкарня «Фоліант», зам. №23.

Тел.: 0342/502165, м. Івано-Франківськ, вул. Старозамкова, 2

Ми просимо Вас допомогти нам у реалізації нашого спільного наміру – будівництва монастирського храму святих Кирила і Методія. Ваша найменша лепта стане для нас допомогою у продовженні здійснення цієї благородної справи – будівництва святині.

Банківські реквізити для перерахування пожертв:

**Чоловічий Монастир Воплоченого Слова,
Код 25597817**

**р/р № 26003300031769, ВАТ «Плюс Банк»,
м. Івано-Франківськ, МФО 336310**

Вісник видається на правах внутрішнього розповсюдження. Редакція не несе відповідальності за точність фактів, власних імен, цифр та інших даних використаних авторами. При передруку посилання на вісник обов'язкове.